

Predica de la Krefeld

(Citate din predica: „Strigătul disperării” – partea 1)

Sâmbătă, 3 aprilie 1982, ora 19:30

Fr. Frank

Mulțumim Domnului pentru prioritatea de a fi în locul acesta, să auzim Cuvântul Lui și să cântăm aceste cântece minunate. Noi nu știm cât timp va mai dura. Dar una o știm: „Noi trebuie să folosim acest timp, fiindcă este un timp foarte prețios și scump.” Eu am fost foarte bolnav săptămâna trecută, și nu prea îmi vine să stau în această seară aici în față. Dar cu încrederea în Domnul noi vom încerca să predicăm Cuvântul Lui, și ne vom adânci în lucrurile pe care El le-a descoperit. Eu am spus-o deja miercurea trecută că pentru mine adunările trecute din Salzburg și Zürich au fost foarte binecuvântate. Noi am văzut că Dumnezeu cheamă, salvează și ajută oamenii. De fapt aceasta este miezul vestirii Cuvântului lui Dumnezeu, că oamenii Îl trăiesc pe Dumnezeu și vin la Domnul.

La Zürich m-a atins foarte mult Cuvântul din 1Împ.17:24, unde fiul acestei femei a fost sculat din morți. Unde această femeie a zis lui Ilie: „*Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!*” Acest verset m-a mișcat foarte tare, și poate mă va mai mișca și în continuare un timp îndelungat. Nu în fiecare gură a rămas Cuvântul lui Dumnezeu adevăr. Mie mi-a venit gândul că și în timpul nostru foarte mulți au predicat. Dar acum vine întrebarea: „În a cui gură a rămas nefalsificat Cuvântul lui Dumnezeu?”

Dacă noi luăm Sfânta Scriptură în mână, atunci toți pot citi același Cuvânt al lui Dumnezeu. Catolicii, protestanții, toate bisericile și toate denomițiile, toți citesc din aceeași Biblie. Dar fiecare din ei are propria lui părere asupra Cuvântului lui Dumnezeu.

Dacă această femeie spunea: „*Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!*”, atunci acesta nu este un lucru simplu. Eu trebuia să fac comparația cu timpul și cu generația noastră. Câți nu s-au dus și au vorbit sutelor ba chiar mii și miilor de oameni? Dar ei au lăsat deoparte mai multe lucruri. Ei n-au propovăduit Adevărul deplin. Ei înșiși n-au avut claritatea despre

Dumnezeu, despre botez, și asupra tuturor adevărilor biblice. Cine poate spune astăzi: „În a cui gură a rămas Cuvântul lui Dumnezeu, adevărul curat?”

Nu ne putem permite să condamnăm pe cineva. Dar nu am văzut noi că doar unul singur din această generație și-a ars gura? (a avut în gura lui focul adevărului -n.s) Cine a fost? Au fost cumva evangheliștii cei mari și văzuți? Au fost cumva ei, cei în a căror gură a rămas adevăratul Cuvânt a lui Dumnezeu? Au predicat ei cumva adevărul despre Cuvântul lui Dumnezeu? Au predicat ei cumva adevărul despre botezul biblic? Au predicat ei cumva despre păcatul adevărat din Eden? Au predicat ei cumva toate aceste adevăruri?

Dacă nu, atunci noi vom punem întrebarea: „Ce au predicat ei de fapt? Pe cine au predicat ei? Ce fel de evanghelie a fost vestită?” Pe mine m-a atins acest Cuvânt foarte tare.

Această femeia spunea: „*Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu.*” Dar ea nu s-a oprit aici, ci ea a continuat cu cuvintele: „*și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr*”. În Biblie este Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta noi o știm cu toții. Dar mai este Cuvântul curat al lui Dumnezeu în gura celui care îl predică? Aceasta este întrebarea. Noi știm cu toții că Cuvântul lui Dumnezeu este în Biblie. Dar poartă reprezentanții bisericilor acest Cuvânt în gura lor? Aceasta este întrebarea. Nu dacă Adevărul este aici în Biblie, nu aceasta este întrebarea, ci dacă adevărul este în gura celor care-l vestesc?

Eu o mai spun încă odată. Unicul care și-a ars gura, era cel în cărui inimă ardea focul lui Dumnezeu. El a știut că-și făcea mai mulți dușmani decât prieteni.

Odată a venit la el unul dintre cei mai mari evangheliști, și i-a spus: „Dă-mi voie ca să-mi pun mâinile peste tine și să mă rog pentru tine ca să nu mai predici despre toate aceste lucruri care duc oamenii la o răscoală împotriva ta.” Atunci fr. Branham spunea: „Doar atunci dacă și tu îmi îngădui după aceea ca și eu să-mi pun mâinile mele peste tine, - atunci să se întâmple după voia ta. Fiindcă eu îl voi ruga pe Dumnezeu ca să-ți deschidă ochii și să poți vedea că aceste lucruri trebuie predicate.”

Bineînțeles noi putem predica doar lucrurile frumoase, iar celelalte le ocolim. Va veni o zi de judecată. Iacov scrie în cap. 3. 1: „*Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată*

mai aspră. ”

Noi nu dorim să intrăm în amănunte, doar am vrut să spun că acest lucru m-a mișcat. Eu am mai spus-o, și știu că acest lucru mă va preocupa încă mai mult timp. Noi dorim ca să aducem la suprafață spre cinstea lui Dumnezeu, că noi am fost făcuți vrednici ca să auzim Adevărul curat. Eu am avut multe ocazii de a auzi pe foarte mulți bărbați mari, dar eu pot spune un singur lucru. Așa cum a spus aceea femeie lui Ilie că Cuvântul în gura lui a fost și a rămas Adevărul curat.

Noi Îi suntem foarte mulțumitori Dumnezeului nostru. Noi am putea merge mai departe și ne-am putea întreba: „Ce a făcut Ilie?” El a zidit din nou altarul Domnului. El a luat cele 12 pietre și a adus jertfa lui spre seară. Iar Dumnezeu i-a răspuns. - Nu s-a întâmplat același lucru și acum? Nu a fost pusă iarăși învățătura celor 12 apostoli la locul potrivit înspre seară? Nu a trimis Dumnezeu pe robii și proorocii Săi în a căror gură Cuvântul Domnului a rămas adevăr? Adevăruri descoperite prin Duhul Sfânt.

Voi știți, când a vorbit de prima dată despre păcatul din Eden, aceasta a fost ca o lovitură în plin. Foarte mulți s-au despărțit de el crezând că acest om se îndreaptă spre pierzare. Le era milă de el, fără ca să știe că Îngerul Domnului a venit la el. A fost același Înger care venise și în data de 7 mai 1946 la el, care i-a spus absolut tot ce s-a întâmplat în grădina Eden. Fr. Branham a mărturisit că Îngerul nu a spus niciodată lucruri care nu erau adevărate.

Ce a avut de gând Dumnezeu în acest timp? Nu doar să evanghelizeze. Și aceasta aparține de lucrarea din timpul de sfârșit. Nu doar să facă semne și minuni. Și aceste aparțin de ea. Aici a fost vorba de mult mai mult. Aici a fost vorba de descoperirea deplină a Cuvântului și a voii lui Dumnezeu. În tot acest timp, Domnul nu ne-a rămas dator cu nici un fel de răspuns. Iar noi Îi putem fi foarte mulțumitor pentru aceasta.

Fr. Russ a amintit deja lucrul cu chivotul. Eu cred că noi nu putem trece așa ușor peste asemenea lucruri. Știați că și filistenii au fost binecuvântați pe când chivotul a fost adus în tabăra lor? Casa lui Obed-Edom a fost binecuvântată când a fost adus chivotul. (2 Sam.6:10+11)

Dacă citiți Iosua 3:3, acolo scrie că preoții trebuiau să ducă chivotul prin Iordan. Acolo nu era doar această ladă din lemn, ci Cuvântul lui Dumnezeu era în această ladă din lemn. Eu am spus-o de

mai multe ori. Noi ca oameni, suntem exact ca și ceilalți oameni, din carne și sânge. Iar acest chivot era dintr-un lemn pământesc. Dar în acel moment în care Cuvântul lui Dumnezeu a fost pus în acest chivot, ea nu a mai fost doar o ladă din lemn, ci un lucru puternic al lui Dumnezeu.

Tot așa este și cu noi. În acel moment în care Cuvântul lui Dumnezeu este pus în noi, numai suntem oameni obișnuiți, ci fii și fiice ale lui Dumnezeu. Oameni în care Dumnezeu s-a proslăvit, în care El a putut să introducă Cuvântul Lui. Și în aceste lucruri noi ne-am putea adânci foarte mult. Dar eu aș dori să continui cu predicile fratelui Branham.

Noi știm că Dumnezeu l-a folosit ca să ne vorbească nouă. Și eu aș dori ca Cuvântul descoperit să rămână un adevăr curat în gura mea. Vai de mine dacă nu va fi așa! Vai de mine în ziua judecății, dacă Cuvântul descoperit a lui Dumnezeu nu a rămas adevărul absolut și curat în gura mea! Atunci eu va trebui să dau socoteală în fața lui Dumnezeu.

Pe de altă parte noi știm foarte bine că în alte timpuri Isus și evanghelia a fost propovăduit în alte forme. Voi trebuie să citiți doar din 2Cor.11:4: *„În adevăr dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!”*

Ei stăteau acolo și se gândeau: „Oh Evanghelia este propovăduită.” Poate au deschis gura și urechile lor, dar omul lui Dumnezeu a văzut că ceva nu era în ordine, și știa că mulți au plecat ca să propovăduiască fără să fie trimiși de Dumnezeu. El mai știa că ei n-au mai predicat Evanghelia ca fiind Evanghelia lui Isus Hristos și ca Evanghelia lui Dumnezeu, ci ei au predicat propria lor evanghelie. Nu s-a întâmplat același lucru și în acest timp de sfârșit? Eu voi folosi acum cu intenție doar oameni care tot timpul au fost numiți. Ce se va întâmpla cu toți frații, și eu mă includ în aceștia, care am făcut din mesajul lui Dumnezeu mesajul nostru? Ce se va întâmpla cu fr. Müller, Meier, Lehmann sau toți ceilalți în ziua Domnului? Dacă mesajul lui Dumnezeu pentru acest timp nu a rămas adevărul adevărat în gura noastră? Dacă noi am plecat și am făcut din mesajul lui Dumnezeu mesajul nostru? Cum am putea rezista în fața lui Dumnezeu?

Pavel spune: *„Oh, cum îi îngăduiți de bine!”* Ei au fost așa de duhovnicești încât n-au putut vedea lucrurile care se petreceau. Aceste

trei lucruri, sunt întotdeauna împreună. Și anume: „Isus nu este vestit într-un mod biblic! Și un alt duh care convinge oamenii ca să vestească Evanghelia într-un alt mod.” Acest lucru va rămâne până la sfârșit.

Pavel a spus-o în epistola către Galateni pe când mergea pe drum înspre Ierusalim prin porunca Domnului. Galateni 2:5: *„Noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.”*

Pavel ar fi putut să aibă o viață mult mai ușoară dacă ar fi lăsat ca steagul să fluture în direcția vântului. Dar atunci el n-ar fi fost trimis de Dumnezeu. Știați că bărbații adevărați ai lui Dumnezeu nu au nici un fel de alegere? Ei n-au cum să decidă ceva de la ei înșiși. Dumnezeu a decis deja pentru ei. Ei trebuie să se lase introduși în această decizie Dumnezeiască, dacă nu, ei nu sunt de folos.

Pavel nu s-a retras cu nevrednicie înapoi. El nu a spus: „Dacă voi doriți așa, doar ca să fie pace între noi, atunci noi vom face un compromis.” **NU!** Compromisuri de felul acesta nu vor aduce niciodată pace, ci ele vor aduce de fiecare dată doar divergență și discordie. Nu există compromisuri de felul acesta care se pot face. Există doar o supunere dumnezeiască față de Dumnezeu și de Cuvântului Său. Toate celelalte lucruri nu sunt de folos, chiar dacă vom credem că ne aduc pace. Nu, El nu va fi prezent în asemenea loc! Doar dacă noi vom veni în acel loc unde El dorește ca să fim, adică să primim ceea ce El ne-a poruncit.

Eu aș dori să încep cu predica fr. Branham. Dar câte-odată am impresia că noi credem în predestinare, dar confundăm hotărârea dinainte cu indiferența. Noi știm foarte bine că Dumnezeu ne-a hotărât dinaintea facerii lumii și că El a hotărât deja despre toate lucrurile înainte de a face această lume. Noi știm acest lucru, dar apoi Dumnezeu nu a rămas șomer ci El a adevărit planul Său pas cu pas până ce totul a fost adevărit în Hristos, și mântuirea a putut avea loc. Dacă noi vom intra în această predică: **„Strigătul disperării”**, atunci ...- voi știți că noi am prelucrat predica: **„Credință desăvârșită”** și predica: **„Semnul”**. Iar următoarea predică este: **„Strigătul disperării”**.

Eu am impresia că noi suntem de părere că cine este hotărât dinainte acela este credincios și va fi credincios, și cine este să fie mântuit acela va fi mântuit. Așa că noi ne putem face deja socoteala ce va urma. Noi trebuie să pricepem că hotărârea mai dinainte a lui

Dumnezeu va rămâne, și că cei hotărâți dinainte trebuie mai întâi să fie chemați afară prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Nici acești bărbați ai lui Dumnezeu, Branham, Pavel sau Petru sau cine ori fi fost, nu s-au așezat zicând: „Noi credem în hotărârea dinainte, acum să vină cine trebuie să vină, și să audă cine trebuie să audă.”

Când a venit timpul lui Ioan, el a început să predice Cuvântul. Când a venit timpul Domnului nostru, El a început să predice. Când a venit timpul apostolilor, ei au început să predice Cuvântul. Pavel spune în Rom.10:14 b: „*Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?*” Adică, cineva trebuie să fie trimis fiindcă credința vine din predică, iar predica din Cuvântul lui Dumnezeu. Abia atunci Cuvântul lui Dumnezeu va deveni realitate. Atunci se va împlini Cuvântul lui Dumnezeu.

Voi știți că toți proorocii au vorbit despre Hristos. Iar după aceea Cuvântul a devenit Trup și astfel s-a putut descoperi pe pământ. Proorocii au vestit dinainte despre har și mântuire. În Hristos ne-a fost arătat harul și mântuirea. Ei au predicat Adevărul, și în Hristos a devenit realitate. El a putut spune: „*EU sunt calea, adevărul și viața.*”

În această predică „Semnul” pe care am prelucrat-o acum două săptămâni, Cuvântul ne-a vorbit și ne-a mișcat pe toți. Iar în predica de azi „Strigătul disperării”, Cuvântul ne va mișca și ne va vorbi și mai mult.

Mi-e mi se pare că Domnul ni se pune în drum și nu ne mai lasă să trecem fiindcă El ne vrea doar binele nostru. Dacă Lui nu i-ar place de noi, atunci El ne-ar lăsa să plecăm, și ar spune: „Mergeți în altă parte.” Dar fiindcă El ne iubește așa de mult, El n-are cum să ne lase să plecăm așa cum suntem. Fiindcă în starea aceasta noi nu vom ajunge nici odată la țintă.

Aici pe pagina 2 citim: „Eu doresc ca să înregistrați aceasta pe bandă. Mesajul de azi dimineață a fost apogeul slujbei mele.” Aici el se referă la predica „Semnul”. În această predică noi am constatat care este miezul lucrării. De fapt ceea ce este important în toată lucrarea. Adică: „Dumnezeu s-a descoperit în Isus Hristos, și că Hristos ca Mielul lui Dumnezeu Și-a vărsat Sângele Său cel scump pe crucea de la calvar, astfel că putea să vină înapoi Duhul și Viața Lui asupra cetii răscumpărate prin sânge.”

Fr. Branham a explicat-o de-a lungul și de-a latul, că jertfele din

Vechiul Testament nu erau de ajuns, fiindcă era doar sângele unor animale, și că viața Dumnezeiască nu putea să vină asupra celor care le jertfeau. În Hristos s-a descoperit însuși Dumnezeu. Acolo a curs Sânge Dumnezeiesc, ca viața Dumnezeiască să vină înapoi asupra noastră, asupra celor care am devenit credincioși, prin pogorârea Duhului Sfânt. Acesta a fost sâmburele acestei predici, unde fr. Branham a spus: „Aceasta a fost punctul culminant a slujbei mele.”

Noi trebuie să spunem: „Dacă noi nu putem avea parte de răpire, fiindcă această viață Dumnezeiască prin Duhul nu este în noi, și pecetluirea nu a avut încă loc, atunci noi am predicat degeaba toți acești ani, am cântat degeaba, și ne-am rugat degeaba. Atunci la sfârșitul călătoriei noastre va fi o înșelare groaznică pentru noi.”

Dacă aici, în această predică, ne atenționează că ea a fost punctul culminant al slujbei sale, atunci eu vă întreb: „Din ce constă acest punct culminant?” El constă din faptul că Mireasa chemată afară va fi desăvârșită, și că ea îl va întâlni pe Mirele pe nori. În această predică, fr. Branham aduce totul la suprafață și spune condițiile pe nume. De aceea el accentuează că această predică ar fi punctul culminant al slujbei sale.

Citat: „Într-o zi vă voi spune cum am ajuns de fapt la predica „Semnul”. Eu știu că deja de luni de zile am văzut construcția pentru această predică. Totul se mișcase înspre această țintă. A fost încununarea întregului. Eu sunt sigur și sper că ați înțeles și voi, ce înseamnă semnul. Semnul este un anunț, că sângele a fost aplicat, iar prețul cerut de Dumnezeu a fost plătit, prin vărsarea Sângelui lui Isus. EL a vărsat Sângele Lui. Din viața Lui a venit Duhul Sfânt. Dacă sângele a făcut lucrarea în voi, atunci vine Duhul Sfânt peste voi ca semn, că prețul a fost plătit pentru voi, și Dumnezeu va acceptat. Gândiți-vă că acesta este un semn de recunoaștere.”

Poate pe moment este cam greu, dar eu cred că noi ar trebui să ne luăm timp fiecare pentru el însuși și să citim cu o atenție mare predicile de după deschiderea pecetilor. Să ne scoatem iarăși creioanele colorate la suprafață și să subliniem lucrurile importante, chiar dacă timpul școlii noastre s-a terminat deja. Noi trebuie să ne adâncim în ele, și să-L rugăm pe Dumnezeu, ca El să rezolve lucrurile în noi prin acest mesaj pe care tot El l-a trimis.

Cu siguranță nu ne-a trimis Dumnezeu acest mesaj ca să ne certăm pentru anumite puncte. Ci Dumnezeu ne-a trimis acest mesaj pentru ca aceste anumite puncte și anumite nevoi să ne fie descoperite prin Duhul Sfânt, în așa fel ca noi să putem fi pregătiți pentru ziua revenirii

Domnului nostru Isus Hristos.

Citat: „Vedeți Isus a venit, ca să-i răscumpere pe acei care nu erau scriși în cartea răscumpărării înaintea întemeierii pământului. EL a venit ca să-i salveze. Dar noi nu știm cine sunt aceia. Noi predicăm tuturor, iar cel ce crede, pentru acela este destinat.”

Noi o predicăm tuturor, iar cel ce crede, pentru acela este destinat. Este scris: „*Cei care au primit Cuvântul Lui...*” Adică celor cărora le-a fost adresat. Celor căruia le-a vorbit, cei care au fost cuprinși, cei care au fost atrași de Dumnezeu. Aceștia au venit, și Domnul i-a primit, și le-a iertat toate păcatele.

Nu-i de ajuns ca numele noastre să fie scrise în cartea Mielului, ci noi trebuie să fim chemați afară ca ceata mântuită prin Sângele Mielului. Noi trebuie să primim în noi viața Dumnezeiască care era în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Sfânta scriptură spune (1 Corinteni 15:22): „*Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.*”

Mai departe el spune că toți „Luteranii, Metodiștii și Penticostalii au avut un anumit semn pentru timpul lor pe care ei credeau că ar fi o dovadă.

Citat: „Penticostalii spun: ‘Vorbiți în limbi, atunci îl aveți.’ Dar noi vedem că toate acestea nu sunt suficiente. Semnul este dovada. Asta înseamnă că voi sunteți uniți cu Hristos. Vedeți, este Duhul Sfânt, viața Lui în voi - EL trăiește viața Lui prin voi.”

Aici ne este adus pe scurt în fața ochilor un lucru foarte important. Unii spuneau că prin neprihănire, alții prin sfințire, iar grupa a treia spunea că doar dacă ar vorbi în alte limbi. Dar aici este vorba de viață, nu de un dar. Voi veți observa că darurile nu sunt date de-o parte, ci ele sunt puse pe locul lor. Nu există nici un fel de bărbat al lui Dumnezeu care n-ar prețui darurile. Și nici nu există vreunul care este condus și inspirat de Duhul, care ar arunca darurile Duhului de pe masă. Așa ceva nu există. Dar așa cum a spus și Pavel: „*Duhul este supus prorocilor.*” De fapt aici s-a făcut ordine cu toate lucrurile proprii, în așa fel ca să fie loc pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Câte-o dată mă mai gândesc la lucrurile petrecute în trecut, când o soră îi spunea altei sore la micul dejun: „Vei prooroci tu în dimineața aceasta, sau să aduc eu un mesaj?” Oh, lucrurile acestea s-au întâmplat ani de zile. Dacă anumite lucruri sunt accentuate, atunci doar din motivul ca ele să fie folosite corect. Nu ca să le aruncăm de pe masă. Aceasta să fie departe de noi. Biserica lui Dumnezeu nu este rânduită ca

unii oameni să vină în Biserica lui Dumnezeu și să aducă anumite lucruri pe care ei și le-au aranjat acasă. Este prea păcat de așa ceva. Duhul Sfânt va trebui și va veni în dreptul Lui. Lucrurile pe care le-am amintit s-au petrecut acum vreo 30 de ani. Dacă aceste lucruri sau schimbat sau nu, aceasta nu știu.

Dar un lucru îl știu. Că Dumnezeu dorește prin Mesajul Lui să te pună pe tine și pe mine, fiecare slujbă și fiecare dar, fiecare frate și pe fiecare soră la locul nostru hotărât de El în așa fel ca El să-și poată prelua locul Lui. Iar locul Lui este primul loc în viața ta și în viața mea, și mai ales în viața Adunării.”

Citat: „Asta înseamnă: voi sunteți uniți cu Hristos. Vedeți, este Duhul Sfânt, viața Lui în voi - EL trăiește viața Lui prin voi.” Mai jos spune. Citat: „Numai judecătorul, Dumnezeu cerului, putea să fie această Jertfă desăvârșită. EL preluase locul Judecătorului, al Juratului și al Avocatului. EL devenise Jertfa; viața lui Dumnezeu L-a părăsit, de aceea spune Cuvântul: EU le dau viața vecinică.” În limba greacă cuvântul „Zoe” înseamnă „viața lui Dumnezeu”. EU le dau „Zoe”, viața Mea proprie. Dumnezeu și Hristos este Una. Viața, care era în Hristos, este Duhul Sfânt.” Viața care este în mine și în tine, este și trebuie să fie Duhul Sfânt. Duhul lui Dumnezeu este cel care creează viața. Litera omoară, iar Duhul aduce la viață.

Acum noi pricepem despre ce este vorba aici. Nu doar de a simți plăcut, sau de a umbla cu darurile Duhului, ci de viața Dumnezeiască, care era în Hristos și care trebuie să fie în noi. Voi veți vedea că fr. Branham ne va aduce acum o comparație deosebită, fiindcă lucrurile zilnice din viața noastră ne sunt mai ușor de înțeles.

Citat: „Acum, nu există nici o dovadă stabilită. Voi vă gândiți acum și vă întrebați (îmi este arătat): „Fr. Branham, prin ce să recunoaștem?” Vedeți însă, ce ați fost și ce sunteți acum. Prin aceasta voi o puteți afla. Ce ați fost voi, înainte ca semnul să fie aplicat, și ce sunteți după? Care au fost înainte dorințele voastre și care sunt acum? Prin aceasta știți, dacă semnul a fost aplicat sau nu. Toate celelalte binecuvântări vă sunt date în mod automat. Nu este așa, cum se spune sau cum se crede: „Vorbirea în limbi este dovada.” Dacă cineva cumpără o pereche de pantofi, înseamnă că și limba face parte din încălțăminte. Același lucru este și cu semnul. Hristos este Semnul, însă vorbirea în limbi, scoaterea de draci, și toate celelalte lucruri, predicarea și ce mai este, face parte și sunt dovezi, asta este adevărat. Dar nu sunt lucrul în sine, ci este vorba de daruri.”

Ați observat despre ce este vorba? Fr. Branham a folosit aici o exprimare și a făcut o comparație pe care mulți dintre noi n-o cunosc, doar dacă mai sunt unii dintre noi care mai poartă încălțăminte cu șireturi și limbă. În timpul meu mai existau aceste feluri de încălțăminte.

Limba face parte de pantof, dar ea nu este pantoful. Tot așa aparține laolaltă tot ce ne-a dat Dumnezeu. Noi dorim s-o avem, noi avem nevoie de ea, de aceea noi ne rugăm ca Dumnezeu să ne-o dea.

Eu vă întreb în această seară: dacă cineva dintre voi are o limbă dintr-un asemenea pantof, atunci eu vă pot spune că voi încă nu aveți pantoful. Atunci voi o să fugiți mai departe descălțați ca și până acum. Voi puteți să puneți această limbă pe piciorul vostru, dar de fapt nici găurile pantofului nu le puteți astupa. Adică noi n-avem nevoie doar de lucrurile care acoperă niște găuri, ci noi avem nevoie de toată lucrarea. Dacă acest exemplu nu ne arată totul, atunci eu nu mai știu ce să vă spun.

La ce-mi folosește mie dacă am doar această limbă a pantofului? Ea nu-mi va folosi la absolut nimic, eu am nevoie de pantof. Abia atunci îmi va folosi și limba. La ce-mi folosesc mie toate celelalte lucruri dacă eu n-am esențialul. Și esențialul lucrării este Isus Hristos Domnul tău și al meu, Mântuitorul nostru. Viața Lui care este în mine și în tine. Toate celelalte sunt doar daruri și slujbe care aparțin de această lucrare. Noi dorim esențialul.

Fiecare poate să-și ia de aici un pic și de acolo un pic, dar apoi nu mai face parte de întregul tablou. Eu sunt convins, și cred că Dumnezeu ne-a dat acum din harul Lui, în acest timp de pe urmă o învățătură deplină de încheiere. Cine ar fi putut s-o aducă în felul acesta, decât un om simplu din munții Kentucky? Pe care toți îl strigau Hills Billy, a cărui engleză nu prea era de înțeles. Dar Dumnezeu a vorbit prin el în simplitate. Puteți voi să vă închipuiți un evanghelist mare, care ar fi adus această comparație cu o limbă de la un pantof? Eu cred că acest evanghelist mai bine ar fi lăsat asemenea pantofi acasă fiindcă nu mai erau la modă. Dar acest om al lui Dumnezeu nu a adus ceva ce era la modă, ci ceva ce a fost dat pentru acest timp. El a adus astfel de comparații pe care fiecare a putut să le înțeleagă. Să nu uităm niciodată acest lucru, ci să-I mulțumim Domnului. Acest exemplu simplu, ne este o mare lecție. Trei ore de predicare despre această temă, nu ne-ar aduce atât ca acest mic exemplu.

Câte-odată ne uităm la niște caricaturi deosebite. Voi știți că eu nu prea vorbesc despre asemenea lucruri, dar mi s-a pus în față o asemenea caricatură în care se arăta cum președintele nostru sta într-o șa de cal cu hamul în mână, dar sub el nu era nici un fel de cal. El era în șaua de cal,

iar șaua era în aer. Hamul îl ținea în mâini. Dar pe cine a vrut el să conducă? Această caricatură mi-a spus mai mult decât tot articolul scris despre el.

Ce folos avem să credem că stăm bine în șa, dacă lucrurile esențiale nici nu sunt de față? Ce folos avem dacă plutim undeva în aer? Pentru mine aceasta a fost o predică întreagă. În inima mea eu mi-am spus: „O, Doamne pentru mine aceasta este o predică întreagă.” La ce ne folosește un lucru dacă nu are mâini și picioare. Șaua în aer, hamul în mâini, dar nici un fel de cal pe care ar putea călări. Șaua și călărețul plutesc în aer.

Nu este aceasta tabloul nostru? Nu este acesta tabloul meu și al tău? Dar Dumnezeu ne-a dăruit har, și ne-a arătat un fundament clar, pe care noi putem zidi. Așa cum și Pavel a spus (1Cor.3:10): „...*eu ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra.*” Dumnezeu ne-a dăruit prin harul Lui această temelie sub picioarele noastre, și ne-a arătat despre ce este vorba în acest timp de sfârșit.

Citat: „Dacă voi îmi spuneți: „Eu te vreau pe tine fr. Branham”, iar eu v-aș da un dar, nu înseamnă că eu m-am dăruit, ci v-am dat darul meu. Și acest exemplu este foarte limpede și clar. Dacă cineva îl dorește pe el, iar el îi dă doar un dar, atunci aceasta este darul lui și nu el.

Mai departe citim. **Citat:** „Vorbirea în limbi este un dar al Duhului Sfânt, nu însuși Duhul Sfânt, ci un dar.” Și acest lucru trebuie să-l pricepem. Noi avem nevoie de Duhul Sfânt. Iar dacă am primit Duhul Sfânt exact așa cum l-au primit și cei de la început, atunci se va descoperi același lucru ce s-a descoperit la început. Atunci nu vor mai exista nici un fel de păreri asupra acestor lucruri, ci o trăire cu Dumnezeu pe care o vom avea cu toții. Abia atunci vom deveni oameni pe care Dumnezeu îi va putea folosi.

Dacă fr. Branham a ales pentru această predică titlul: „Strigătul disperării”, atunci ea are însemnătatea ei. Voi veți vedea că Dumnezeu ne va împinge într-un colț încât trebuie să iasă din noi un strigăt al disperării, și aceasta cu o putere enormă.

Eu am spus-o deja miercurea trecută, că la sfârșitul adunării din Salzburg, s-a ridicat un om ca o săgeată și a început să se roage cu un glas enorm de tare. El a început să plângă, și acesta a fost un strigăt al disperării. Nu era nevoie de nimeni ca să-i spună să se roage, fiindcă din

el a început să se reverse totul afară. Noi nu putem să fim creștini care sunt închiși sau legați. Ceva trebuie să se reverse afară din noi. Doar dacă ne este predicat până ce-am murit. Dar după câte știu eu, cei morți trebuie să învie, și nu cei vii să moară.

Dumnezeu este un Dumnezeu viu, și El dorește o Adunare vie. După ce Hristos a înviat, El a spus: „*EU trăiesc, așa că și voi veți trăi.*” Aici El nu se referă la viața pământească, ei o aveau deja. EL se refera la viața Dumnezeiască, la viața Duhovnicească pe care noi o vom primi.

Citat: „Duhul Sfânt este un semn și arată că Sângele și-a isprăvit efectul. „EL urmează Sângele”, așa ni se relatează în Biblie. Întreaga plinătate a Duhului Sfânt vine acum peste Adunare, timp în care Dumnezeu se va descoperi în același fel într-un trup omenesc, așa cum a făcut-o El înainte de arderea Sodomei și Gomorei. EL s-a arătat atunci lui Avraam.”

Noi știm că Dumnezeu a dat ultimul semn Adunării Sale, ca să cheme afară Mireasa în așa fel ca să i se poată descoperi. Aici a fost vorba de plinătatea Duhului Sfânt, care trebuie să vină acum asupra Adunării, timp în care Dumnezeu se va descoperi în același fel într-un trup omenesc, așa cum a făcut-o El înainte de arderea Sodomei și Gomorei. Noi am priceput despre ce a fost vorba aici, de fapt aceeași descoperire a gândurilor inimii, în același fel cum a făcut-o Domnul atunci lui Avraam despre Sara. Iar când El a umblat pe pământ, El a putut să spună totul oamenilor. Același lucru s-a întâmplat și acum în timpul acesta.

Mulți oameni au avut tot feluri de lucruri, dar această slujbă nu a avut-o nici unul. Noi suntem foarte mulțumitori lui Dumnezeu, fiindcă a găsit un om în această generație. Dați-mi voie s-o accentuez încă odată. În timpul tău și al meu, Dumnezeu a avut un bărbat în a cărui gură Cuvântul Său a fost Adevărul. El a fost un bărbat trimis de Dumnezeu.

Așa cum femeia aceea a recunoscut, spunând: „*Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!*” Tot așa putem spune și noi în această seară: noi recunoaștem că acest om a fost trimis de Dumnezeu și că Cuvântul Domnului în gura lui este adevăr! Să nu uitați nici odată textul pe care l-am citit în Zurich, pe care nu-l pot citi în acest loc. Îmi pare rău dar tot timpul îmi amintesc de el, fiindcă lucrurile nu sunt întotdeauna așa de simple cum ne-o facem. Îmi pare rău dar eu **trebuie** să citesc acest text. Ieremia 8:8+9: „*Cum puteți voi să ziceți: „Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu*

noi?” „Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor. Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși, căci au nesocotit Cuvântul Domnului, și ce înțelepciune au ei?”

Citiți odată cu toții acest text din Ieremia 8:8+9! Când eram pe drum înspre Salzburg, era ceva ce-mi vorbea în inima mea: „Citește în proorocul Ieremia!” Apoi am văzut legăturile. La ce le folosește cărturarilor Cuvântul mesajului, dacă pana mincinoasă a făcut din amândouă o minciună. De fapt, ca Cuvântul să nu mai rămână Cuvântul original, iar Mesajul să nu mai rămână Mesajul original. Așa cum scrie aici: „... și ce înțelepciune mai au ei, după ce au nesocotit Cuvântul Domnului?” Știți ce înțelepciune ne mai rămâne atunci? Înțelepciunea noastră proprie. Noi nu avem nevoie de o asemenea înțelepciune, fiindcă vom muri cu ea cu tot. Cuvântul lui Dumnezeu este înțelepciune. EL ne este dat ca înțelepciune, ca mântuire și tot ce mai avem nevoie.

Atunci oamenii puteau spune: „Noi avem legea lui Dumnezeu.” Iar Dumnezeu vorbește prin prooroc: „Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor.” Ce a fost făcut cu Cuvântul lui Dumnezeu în acești 2000 de ani? Nu l-a tălmăcit fiecare în felul cum l-a dorit? Nu a spus fiecare ce a vrut să spună? Dar acum a sosit timpul de întoarcere în care s-a împlinit „Așa vorbește Domnul” din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu avem nevoie de cărțile cărturarilor, fiindcă ei au avut pana mincinoasă în mâinile lor. Acesta este Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu. Cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul acesta va rămâne.

Dați-mi voie să mai spun ceva acum spre sfârșit. Eu mă includ în ceea ce voi spune: noi ne-am făcut părtași la lucrurile făcute cu Cuvântul lui Dumnezeu. Există mulți cărturari, dar întrebarea este dacă Cuvântul lui Dumnezeu, proaspăt descoperit de pe tronul lui Dumnezeu, mai este în gura lor ca adevăr, sau mai sunt adăugate anumite lucruri de aici sau de acolo, și sunt puse după conceptul lor propriu? Aceasta este o nebulie în ochii lui Dumnezeu. Domnul spune aici, după ce au nesocotit Cuvântul Domnului: „Ce fel de înțelepciune au ei?”

Duminica trecută am mai spus și acest lucru la Zurich. Exact în același fel ca în grădina din Eden, după ce Dumnezeu a vorbit și s-a știut despre ce a fost vorbit, a venit cineva care spunea: „Auzi, vouă vi se vor deschide ochii, voi veți fi înțelepți.” Și ce s-a întâmplat? Cuvântul lui Dumnezeu a fost prezentat dintr-un alt unghi, și deodată s-a întâmplat.

Este altcumva în ziua de azi? De câte ori se aude: „Oh, dacă ați ști toate celelalte lucruri care nu sunt încă descoperite, atunci vi se vor deschide ochii.” Eu n-am nevoie de ele! Ei mi-au fost deja deschiși și aceasta îmi ajunge. Eu doresc să rămân în Cuvântul descoperit, pe viață și pe moarte, până ce voi vedea Fața lui Dumnezeu. Este aceeași limbă.

Eu trebuie s-o spun acum. După ce am terminat predica, și aproape toți au părăsit deja sala, a venit la mine o soră scumpă care mi-a spus: „Dragul meu fr. Frank, tu n-ai avut cum să știi că fratele acela înalt, mi-a spus mie și sorei cutare azi în tren, aceleași cuvinte pe care tu le-ai rostit aici, și anume: „Oh, dacă voi ați ști toate tainele, atunci ...” Eu am întrebat: „Chiar așa a fost soră?” Ea m-a întrebat: „Da, cunoști tu pe acest frate?”

Noi trăim într-un timp foarte serios. Acele lucruri s-au întâmplat în Paradis, nu în pustie. Toate aceste lucruri s-au întâmplat în Paradis. „Voi veți fi înțelepți, ochii vi se vor deschide.” La ce-mi folosește mie înțelepciune și ochi deschiși, dacă eu sunt mort și pierdut? Dacă sunt despărțit de Dumnezeu?” Știați că înțelepciunea omenească este drăcească? Voi o puteți citi în Iacov 3:14-18. Dar noi citim versetul 14+15: *„Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească.”*

Lucrul acesta nu este așa de simplu cum ni-l închipuim noi și să nu creadă fiecare că ar fi un meșter al scripturii. Dar noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu, că El ne-a vorbit. Noi am dori să lăsăm vorbirea Lui în aceeași legătură. Voi nu veți trăi acest lucru ca eu să aduc vreodată aici o grămadă de predici ca să le meșteresc. Noi le lăsăm așa cum ne-au fost aduse. Doar așa vom fi binecuvântați. Domnul să fie cu voi toți. EL să rezolve și să împlinească în mine și în tine Cuvântul Lui descoperit. Cine este informat asupra tălmăcirilor, aceluia nu-i mai trebuie spus nimic. Dumnezeu nu a descoperit tălmăcirile, ci Cuvântul Său. Noi suntem mulțumitori pentru aceasta, iar de lucrurile celelalte noi nu mai avem nevoie de ele.

Lădat și proslăvit să fie Numele Lui sfânt și scump.

Amin!